

השני כדתן צנגעים ואז אין מטהרו כיון
שזקק לעומאה ול"ע צנגעים שם, ועוד אפי'
אם הכהן יטהרו כיון שמיד יטמאו גם צנגע
השני וממילא אין יכול לעצול מעומאה
הראשונה דאע"ג דמי שיש עליו צ' עומאות
יכול לעצול מעומאה אי' אע"ג שנשאר עמא
צשני' כמו שהארכתי צשיח השדה קו'
הלקוטים סי' י"א אצל אס שני העומאות
על דבר אי' ל"ש כלל לעצול (וקלת מתי' זה
שמעתי צילדותי):

ע"ח א' תד"ה נפלו, שמא תחזור בה,
שמעתי מקשים צהפקר נמי נימא
שמא יחזור צו, ונ' דל"ד צהפקר לא הכריחו
אדם צכך ומה"ת נימא שיחזור צו משא"כ
שהסכימה רק מחמת הנדר צאין צרירה
חוששין שתראה שאין הגירושין לעוצתה
ומועצ לה לסצול הנדר ותחזור צה:

פ' ב' רש"י ד"ה דמקרב, דחזיא לי', נ'
שהלוקח התחייב לצלה ולעצדה
היעצ דאל"ה מה צכך דחזיא לי' מה יוכל
לעשות לו ול"ע:

פ"ג א' תד"ה בדר"ב, אע"ג דקאי על
מילתי' דר"ה, אע"ג דר"ה אמר
רצ ס"ל צצ"מ ט"ז צ' אדם מקנה דשלצ"ל
מ"מ משמע דכאן גם רצא ס"ל כוונתי' וכעין
שכ' החוס' לעיל:

שם ב' רש"י ד"ה לעולם, לא צשנה זו כו',
ול"ל דהשתא דכ' פירות ופירי
פירות עד עולם משמע עפי' דעד עולם קאי
אפרי פירות ולא על השנים:

שם תד"ה ר"מ כו' תימא כו', י"ל דהא
מוקמינן לה צעודה ארוסה ותנן צריש
האשה שנפלו דאס נפלו לה מהאירוסין אין
מוכרת לכתחלה נמלא לענין מכירה לכתחלה
הו"ל כנשואה ולא מהני סילוק, **מחוז"ל הגה"ל**
ר' ארי' לוין (שליט"א) זל"ל, שו"מ צרש"ש
ע"ש:

(ואולי רש"י מיירי דוקא צהכניסה לו שפחות
אצל לא משמע כן):

ס"ב ב' בת חבינאי, צויק"ר פכ"א אי'
צת חנינא:

שם רש"י ד"ה איצקרא, כן דרך כו', ל"ע
דציצמות ל"ד אמרי' דצדעתה לינשא
לא אמרי' דנעקרת והכא לא גרע מדעתה
לינשא (ושמא הכונה שם דפעמים שאינה
נעקרת):

ס"ג ב' תד"ה אבל, תהא נאמנת במיגו,
לכאוי' י"ל דמיגו צמקום עדים הוא
דאנן סהדי דאי עצד איסורא אירכוסי הוב
מירכס:

ס"ד א' זיל ונסיב איתתא אחריתי, אע"ג
שיש עליו מלוה לייצס או לחלון
משום מלוה זו לא היו כופין כיון שאינה
רולה ול"ע:

ס"ו א' רש"י ד"ה ומשני, דרוב מציאות
צריך לחזור אחריהם כו' לחפש
סימא כו', עי' סנהדרין ל"ז אי' ג' צאין
צהיסח הדעת משיח מליאה ועקרב ול"ע
ויל"ק ועי' צ"מ י"צ צ':

ע"א א' רש"י ד"ה חמדיר, אין הנאת
תשמישו נאסר כו', יל"ע למה
לא אמרי' כאן נדר שצטל מקלתו צטל כולו
כמו צנדרי שגגות דמתוך שלא חל על אצוי
ועל אחיו שהי' טעות צטל לגצי כולן (ועי'
יו"ד סי' רל"צ ס"ח שיש חילוק צין מעמיד
למשנה ול"ע):

ע"ב א' פלוני כהן תיקן לי, עי' צמסורת
הש"ס למה נקט כהן, וי"ל דאס
לא תאמר כהן יאמר לה היכן התרומה, ודרך
הכהן לצא לגורן וליעלו:

ע"ה ב' תד"ה ספק, והי' מוחלט ממנו,
אע"ג דאין מחליטין את המוחלט
מ"מ כשצא לטהרו יכול לראות גם את הנגע